

Divadelní Koječák

aneb Pane, vy jste Divadelní Koječák!

04/25
neděle
ročník 14°

...komu budete v Mostě říkat Pane!

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Zjistili jsme, že jsme měli několik let (asi dvacet) chybu na diplomech, které jsme rok od roku kopírovali. Zvláštní je, že nikdo z oceněných se za celou dobu neozval, že by ten diplom chtěl reklamovat nebo opravit.

- Odpoledne přijeli profesionálové z Brna a tak jsme se konečně dozvěděli nějaké odborné informace ohledně stavu amatérských divadel zde a v zahraničí. Prý jsme tady naprosto na špici v amatérismu, jelikož v zahraničí vůbec

neexistuje takovéto množství amatérských souborů jako v České republice.

- Představení Zaklínač bylo překvapivé, odešli jenom čtyři lidé. Z výpovědí diváků a poroty vyplývá, že představení mladých lidí z Volného divadla Zlín nebylo špatné, jen byla po velkou část představení na jevišti tma, přičemž se zpívalo Polsky, velice citlivě se znázorňoval incest, následný porod nestvůry, soulož a sebevražda, ale kdo zná předlohu, tak ten si to mohl moc užít.

- Přijel nás navštívit velký divadelník Petr Nýdrle, na něhož si pamatujeme jako častého vítěze přehlídek, kdy jsme k němu jako malá neohrabaná kůzlata z gymnázia vzhlíželi jako k divadelnímu Pánubohu, též ze Zlína. Petr neustále tvrdil, že už není divadelník, ale přitom se aktuálně živí hereckými workshopy, hraje v představení Linka tísňového volání a před dvěma lety odpremiéroval představení Ikona ve své režii.

- Kuba Štrba: „Vy si tady tak ornamentálně stoupáte, jako byste se loučili.“

- Na divadelní večírek přijeli lidé, ale přesto se nekonal. Polovina organizačního týmu postupně onemocněla a letošní přehlídka nemá úroveň. Navzdory tomu lidé seděli ve vestibulu,

konzumovali alkohol, chlebíčky a bavili se, jak avizovali.

- Stréc Milan ztratil něco od Sokolovny, už ve čtvrtek, ale nesmí se to říkat.

- Jaromír Máslo ze souboru DS Karla Högera Strání nám večer na ne-

konaném večírku vyprávěl příhodu, jak si chtěl na nádraží koupit jízdenku do Kyjova a paní za přepážkou mu málem prodala lístky na Ukrajinu.

VŠECHNY FOTKY Z DIVADELNÍHO KOJETÍNA

ZVEŘEJNÍME NA:

[HTTPS://MEKSKOJETIN.CZ/31-ROCNIK-ROK-2025](https://mekskojetin.cz/31-rocnik-rok-2025)

CITÁT DNE

PAVEL HURYCH: „CO TO ŠMOULÍŠ, MILÁNKU?“

STRÉC MILAN: „SEZNAM CHLASTU.“

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Velký vandr aneb Podivuhodní skutkové hanáckého zámečníka na zlatém severu

Soubor: Divadlo Václav Václavov

Autor: Miloš Pospíšil

Režie: Josef König, Vladimíra Mandáková

„Velký vandr“ je inscenace, která měla premiéru v brněnském Divadle Husa na provázku 28. října 1976 podle života J. Eskymo Welzla v režii Petera Scherhaufera. Autorem je Miloš Pospíšil. Tato divadelní hra kombinuje prvky humoru a satiry typické pro Provázek a zpracovává témata spojená s cestováním slavného zábřežského rodáka Jana Welzla (15. 8. 1868) po Dálném severu. Dobrodruh, lovec, obchodník, námořník, zlatokop a vypravěč (uváděný i jako spisovatel) je znám pod pseudonymem Eskymo Welzl nebo také Arctic Bismarck. Strávil téměř 30 let na Nové Sibiři, kde měl nějaký čas působit i jako samozvaný nejvyšší soudce. Koncem 20. let pobyl krátce v Československu, od roku 1929 žil v Kanadě, kde i zemřel. Za pobytu v Československu vznikla i jeho vyprávění o cestování.

Provázkovský text, celým názvem Velký vandr aneb Podivuhodní skutkové moravského zámečníka na Zlatém severu, nyní nastudovalo Divadlo Václav z Václavova u Zábřehu. Výběr textu považuji z hlediska regionální kulturní osvěty za výborný. A soubor k jeho nastudování přistoupil i velmi poctivě. Režisér a scénograf Josef König společně s Vladimírou Mandákovou připravili pro celosouborovou inscenaci zajímavou scénu, kdy z praktikáblů vytvořili podél dvou stěn sálu něco jako chodník do písmene L a umožnili tak hercům hrát na různých místech, respektive aby scénograficky podpořili cestovatelské putování Welzla po světě a současně si tak vytvořili prostor k rychlé změně pro sled scének a výstupů, které provázkovský scénář evidentně potřebuje. Podobně je zajímavé i kostymování herců, kdy základem většiny pánských kostýmů jsou pruhoaná modro-bílá námořnická trika nebo jednoduché pánské plavky, které tak volně evokují námořní cestování, s významovým akcentem na pánské suspensory, upozorňující na patriarchální vnímání světa doby Wenzlovy i jeho samotného.

Jak už bylo řečeno, základní dojem z představení je pozitivní, především pro poctivost, s jakou soubor vytváří inscenaci. Používá živou hudbu předepsanou scénářem, sled

obrazů, výstupů, předělů a scének nijak nevybočuje od scénáře. A tak se vkrádá myšlenka, jestli tento pietní přístup není na překážku větší režijně-herecké kreativitě a invenci. A tím i většímu radostnému zážitku diváků. Přeci jen jde o pouhý interpretovaný scénář, který tehdy v Provázku herci dokázali v jarmareční až cirkusové formě určitě obohatit. A tato vlastní, kreativní nadstavba, inscenaci chybí. Na druhou stranu, co není, ještě může být. V každém případě se soubor z Václavova dostal ve své produkci za posledních pár let asi nejdál.

Navíc má soubor hlavního představitele Eskymo Welzla a to je dobře. Martin Juránek tvoří ústřední postavu jednak z podstaty své fyziognomie, jednak z dovedností hereckého řemesla. Je autentický, svérázný, pábitelský a až buransky sebevědomý. A má pro své chování a jednání argument, že se nechce dát zotročit, že chce zůstat svobodný i za cenu opětného opuštění své rodné země. A to je zřejmě i hlavní myšlenka celé hry. Tenhle argument musel hodně rezonovat v době vzniku inscenace v onom roce 1976. Dnes je to jinak. Dnes inscenace nevyznívá tak apelativně, spíše se jedná o jakési připomenutí slavného rodáka, který se zřejmě stal inspirací i pro v dnešní době daleko známějšího Járu Cimrmana, po kterém ovšem nebyla ještě pojmenována planetka 15425 objevená 24. září 1998 astronomem Petrem Pravcem.

Z mého pohledu Václavovi z Václavova moc děkuji za inscenaci.

Jaroslav Kodeš

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ VELKÝ VANDR

Josef König (předseda divadla, principál a jeden z režisérů hry)

Jak dlouho herci zkoušeli odehrané představení?

Zhruba rok a půl.

Jaká je vaše nejoblíbenější postava této hry a proč?

To já nemůžu jako režisér říkat.

Ani charakterem postav?

Charakterem postav je to Welzl.

A proč? Protože o něm celá ta hra je. Já jsem tam na

víc psaný jako alternace, ale bohužel nedošlo k tomu nebo nebyl časový prostor na to, abych mohl dostatečně zkoušet, abych mohl alternovat.

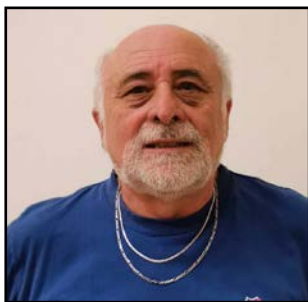
Co máte na celé hře nejraději?

To je těžká otázka. Já nevím. Mám v podstatě celou hru rád, protože už dlouho jsem ji chtěl dělat a je těžké říct, co na ní mám nejraději.

A nějaký nejoblíbenější úsek hry máte?

Kupodivu můj nejoblíbenější úsek je to, když ostatní zpívají: „Už tě Jeničku, už tě mají, “ – dvakrát a zarámuje se to. To je takové dojemné.

Jiří Matějček

Jaké postavy jste hrál a co na nich máte nejraději?

To se těžko řekne, protože jsem jich hrál asi šest. Zlatokop, polárník atd.

A kterou z nich máte nejradši? Třeba Rollanda Amundse-
na nebo migračního úředníka.

Jak dlouho se věnujete divadlu? Od roku 1997.

A co vás k němu přivedlo?

Hrál jsem už v mládí. Když jsem byl patnáctiletý kluk, tak ve Václavově bylo divadlo, kde jsem hrál. A potom jsme to

asi po pětadvaceti letech obnovili. Hned jsme se do toho pustili, zapojili jsme rodinu, dcery. Měli jsme velké úspěchy s pohádkami. Hrajeme každý rok něco nového.

Takže bylo vaším snem stát se hercem?

Sen to nebyl, ale když to přišlo, tak to dělám rád.

Kdy jste si uvědomil, že vás divadlo opravdu baví a chcete se mu věnovat?

Už v těch patnácti letech. Protože to bylo zajímavé, zkoušky byly bezvadné – tam jsme se jako děcka vyřádili. Jezdili jsme autobusem po štacích, po okolních vesnicích a to nás bavilo. A později jsem v souboru měl celou rodinu včetně syna, který se mnou začíná uvádět ve Václavově naši přehlídku.

A čím jste chtěl být jako malý?

Víte, kolik je mi let? To si nemůžu pamatovat!

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ VELKÝ VANDR

Ilona Šrámková, Lenka Šípková Blažková

Jak se vám líbilo dnešní představení?

Ilona: Dnešní představení se mi strašně líbilo, bylo perfektní, originální, měli krásné kulisy, takže se mi to moc líbilo.

Lenka: No, úplně super, a přišlo mi zatím nejlepší.

Jste častými návštěvnicemi divadel?

Ilona: Ano, velmi často navštěvuji divadlo.

Lenka: Chodím pravidelně, nevynechala bych ani jedno představení.

Která scénka se vám nejvíce líbila nebo vás nejvíce zaujala?

Ilona: Asi všechny, měli to fakt super, takže podle mě všechny scénky byly dost dobré.

Lenka: No, já myslím, že se mi líbilo snad všechno, a hlavně se mi líbily kulisy, jak byly postavené a promyšlené.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Olga – Femini skeč o manželce Karla Čapka

Soubor: Divadelní spolek Dialog Brno

Autor: Miroslav Janík, DS Dialog

Režie: Miroslav Janík

Pár nesouvislých poznámek k Olze aneb Nejen Havlová byla manželka

Faktografická zpráva o životě a díle Olgy Scheinpflugové, spisovatelce, básnířce, dramatičce, herečce a silné ženě, o níž se obecně mluví maximálně jako o „manželce Karla Čapka“. Výpověď o tom, jak se ztrácí podstata věci. V čase. Ale i kvůli naší lenosti, neochotě či neschopnosti poznávat, vnímat svět a informace o něm komplexně. Množství klišé, jež jsou nahrazována ještě většími, trapnějšími, vyprázdňujícími. Nakonec být jako osobnost zúžen na něčí manželku zdaleka není to nejhorší. (mrk mrk) I když by si to feministky rády myslely... (mrk mrk mrk)

Období Olžina života převedena do stylizovaného výstupu. Základ: přednáška v univerzitní aule, kde bojují o pozornost docentky doktorandka a studentka. (A holky si to fakt dávají.) Do talk show, v níž je představení básnické sbírky rychle transformováno do bulvarizace Olžina osobního života („A proč si vás Karel ještě nevzal?“). Vztah s Karlem Čapkem jako osobní zpověď „nanyňky“ Olgy, reagující na Čap-

kovou hlavou strojově odříkané útržky z korespondence (včetně dovětků „Listy Olze: Korespondence z let 1920–1938. Praha, 1971“). Válečné období přes proměnu doktorandky v Hitlera. A módní přehlídku doporučující apartní modely vhodné při úprku do krytu (jedině deštník, dámy! Ochrání před deštěm i šplichanci krve!). A (téměř) závěr života – nedělní chvilka poezie, v níž sice nezazní jediný verš, ale rvou se tam tlumočnice do znakového jazyka. Hra s formou – ale hlavně hra s tématem.

Sami tvůrci nazývají svůj tvar „femini skeč“ (óóóó), při debatě zaznívaly termíny jako „intelektuální stand up pro tři herečky“ (ááááááách) či „kabaret, pravda, bez písni“ (jóóóó)...

Odposlechnuto: Pro tvůrce byl odrazovým můstkem nákup knihy o životě Olgy Scheinplugové v Levných knihách za 35,- Kč. Režisér, který velmi zaujatě hovoří o tématu a metodě, herečky, které shovívavě naslouchají a dělají si poznámky.

Hráno na jevišti s diváky. Bitevní pole vymezené kostýmy, jež postupně definují různé podoby jedné až tří žen. A taky v závěru dopovídají, co má být sděleno. („To si děláte trapný anální humor?“)

Nadsázka! Nadsázka!! Nadsázka!!! YES!!!!

A to hlavní – vynikající, takřka bezchybné herecké výkony tří dam. Michaelo Bystrá Radvanová, Zdeňko Štreitová Tichá, Ivano Hlaváčová (bez určení pořadí) – DÍKY!

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ OLGA

Ivana Hlaváčová, Zdeňka Štreitová, Michaela Bystrá Radvanová, Miroslav Janík (režisér)

Jak dlouho jste zkoušeli představení a jak vám to šlo?

Michaela: Tři roky a zpočátku nám to šlo dost dlouho ztuha.

Zdeňka: Myslím, že první rok jsme to vlastně jenom psali.

Michaela: Spíš ano.

Zdeňka: Spíš ano. Pak jsme potřebovali z osobních důvodů asi tak dvě půlroční přestávky, protože, jak se tak v životě ledacos mění, tak přišly nutné změny. Takže kdybychom to sečetli v čistém čase, tak to byl asi rok a půl zkoušení.

Kdy jste si uvědomily, že chcete hrát divadlo?

Michaela: Tak to vím zcela přesně a jistě – na základní škole.

Ivana: Mně bylo šestnáct a šla jsem do Mahenova divadla na Cyrana z Bergeracu, kterého hrál Petr Halberstadt. A on prošel kolem mě, usmál se na mě, navázali jsme oční kontakt a v tu chvíli to bylo úplně jasné.

Zdeňka: Já to vím taky úplně přesně. Bylo to, když jsem byla v deváté třídě a poprvé se na škole zkoušela hra Princzna písnička a já jsem tu hru zhlédla z hledíště a měla jsem neodbytný pocit, že jsem na špatný straně.

Jaké je vaše oblíbené divadelní představení, které jste pozorovali v roli diváka?

Režisér: Já to vím! Já to chci říct! Mešita v divadle Reduta. Teďka je to úplně nové – premiéra 28. února. Skvěle představení.

Ivana: Kočka na rozpálené plechové střeše, ten londýnský záznam. Nevím, jaký je to rok.

Zdeňka: Já bych řekla asi Přelet nad kukaččím hnízdem v Městském divadle v Brně.

Michaela: Já si teď silně vzpomínám na představení jednoho muže, jmenovalo se to Prase aneb Balada v láku. Dělal to brněnské divadlo 7 a půl. Je to teda 20 let zpátky a jeden herec tam představoval cestu masa od prasete až k utopenci, který byl na závěr sežrán.

Režisér: Jojo, my jsme taková alternativní skupinka.

Čím jste chtěly být, když jste byly malé?

Zdeňka: To já už si nepamatuju. To už je tak dávno. Nedomůžu odpovědět.

Ivana: Já jsem chtěla být dospělá.

Michaela: Mně se to hrozně měnilo. Úplně na začátku jsem chtěla být kluk, pak jsem si to rozmyslela. Pak jsem hrozně chtěla být veterinářkou a pak lesákem, protože můj tatínek je lesní inženýr. Herečkou asi lehce taky, ale jenom velice krátce.

Jaké postavy jste dnes hrály, která je vaše nejoblíbenější a co na nich máte rády?

Režisér: Jo, tak to si počkám.

Michaela: Já jsem dnes hrála docentku Lahodnou, což je extrovní ukázka salonní feministky, která má veškeré feministické znaky, které by měla mít, včetně modrých punčoch a velice vyhraněného názoru na muže. Je to moje velice oblíbená postava, protože se v ní můžu hodně vyřádit.

Režisér: A taky proto, že tam žádnou jinou nemáš.

Michaela: Mám! Vždyť já jsem na závěr Olga a hlasatelka ještě. Ale je pravda, že nejvíce času strávím v postavě docentky Lahodné, za což jsem velice ráda.

Zdeňka: Já si asi nejvíce užívám roli Jiřiny, což je moderátorka teleshoppingu. Je to jednak proto, že mám ráda komediální role, a potom proto, že je tam trošku paradox, že dneska životopis Olgy Scheinplugové koupíte na bazaru za 60,- korun, což jsme taky učinili předtím, než jsme tuhle hru začali psát. Přitom je to velice zajímavý a silný příběh se spoustou vzpomínek na zajímavé herecké osobnosti a je to prostě škoda, ale je to tak. A věřím, že tu knihu má někdo doma zapomenutou v knihovně a věřím, že některé její stránky už jsou podložkou pod kývajícími se stoly.

Ivana: Těch rolí je hodně, které jsem dneska hrála, a asi ani nedokážu říct, kterou mám nejradši. Ale hodně ráda mám Olgu ve scéně s dopisem. Hraju tam mladou Olgu. A mně se hrozně líbí, že podle mě je to scéna, ve které ukazujeme, že byla opravdový člověk a ne jen historická postava. Ale je tam i ten vztah, který k tomu Karlovi (ne)měla, jak to tam bylo i s tou další ženou a je to takové... uuuuu (smích).

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ OLGA

Miluše Matyfi

Proč jste si vybrala tohle představení?

Tohle představení jsem si vybrala z toho důvodu, že mi přišlo, že to bude velice zajímavé téma ohledně manželky Karla Čapka.

Jaký dojem jste měla z Olgy během představení?

Olga ve všech svých třech podobách byla velmi úžasná. Měla jsem velice dobrý dojem.

Splnilo představení vaše očekávání?

Představení nejenom, že splnilo mé očekávání, ale jsem nadměru nadšená. Bylo to nádherně provedeno.

Pan Blažek

Proč jste si vybral tohle představení?

My chodíme na celou přehlídku, takže v podstatě to bylo nutné a líbilo se nám to, bylo to moc pěkné.

Jaký dojem jste měl z Olgy během představení?

Bylo to velice vtipné provedení.

Splnilo představení vaše

očekávání? Určitě, určitě, velice jsme se s manželkou zasmáli. Moc nás to pobavilo.

Jana Horňáková

Proč jste si vybrala tohle představení?

Protože já chodím téměř na všechna představení v rámci Divadelního Kojetína, protože mě prostě zajímá úplně všechno a člověk tady vidí jedinečná představení, která neuvidí nikde jinde.

Jaký dojem jste měla z Olgy během představení?

Bylo to rozhodně zajímavé a líbilo se mi toto ztvárnění. Bylo to zábavné, poučné a donutilo to člověka taky trochu k přemýšlení.

Splnilo představení vaše očekávání?

Přiznám se, že když jsem sem šla, tak jsem neměla žádná očekávání, protože jsem vůbec netušila, co uvidím a co mě čeká. A nakonec z toho mám dobrý dojem, líbilo se mi to moc.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Zaklínač

Soubor: Volné divadlo Zlín

Autor: Andrzej Sapkowski, Patrik Franci

Režie: Patrik Franci

Soubor Volné divadlo ze Zlína si pohrává ve své inscenaci s novelou známého autora fantasy literatury Andrzeje Sapkowského. Andrzej je polský spisovatel, známý díky svému cyklu knih o Zaklínači (v originále "Wiedźmin"). Autor ve fantastickém světě monster, mutantů, podivných vládců a čarodějů sleduje příběh Geralta z Rivie, který je lovcem monster, známým jako Zaklínač. Příběhy v této sérii kombinují prvky evropského folkloru, mytologie a různých morálních dilemat.

Soubor ze Zlína se pokusil jednu z povídek knihy Zaklínač I. (předlohou je stejnojmenná povídka z první knihy) převést na jeviště. Mladí herci pod vedením Patrika Francla se pokoušejí jít cestou fyzického, pohybového divadla, které je náročné na pohybové dovednosti a fyzickou přípravu. Zdá se, že v tomto směru mají sil dosti a také i dostatek kreativity. Některé pohybové choreografie byly určitě nejen působivé, ale i významotvorné (například incest mezi sourozenci či závěrečný střet mezi Strigou a Zaklínačem, kdy představitelka Strigy dokonce létá vzduchem). Určitě se najdou diváci, kteří toto ocení a budou obdivovat fyzické nasazení a dovednosti herců. Ne nadarmo dnes získává na popularitě forma nového cirkusu.

A také si dovedu představit, že fantazijní příběh Zaklínače Geralta z Rivie, který tolik oslovuje čtenáře fantasy literatury i tvůrce počítačových her, musel být silný prvotní impuls i pro Volné divadlo. Ale také vnímám, že tento docela komplikovaný příběh není snadný k převedení do divadelní pohybové formy, neboť takovéto formě více vyhovují jednodušší a obecnější náměty a témata. A protože současný názor Volného divadla a hledání avantgardních postupů vede sympatické tvůrce k záměrnému porušování konvencí činoherního divadla a jeho postupů osvědčených tradic, je potřeba dodat i to: Tvůrce, počítejte s tím, že ne každý divák, zvláště neznalý předlohy, pochopí příběh i jeho poslání. A také s tím, že diváka mohou ztratit jen proto, že dlouho na herce nevidím nebo dlouho jsem nucen jen poslouchat písničku v polštině. Takže, v případě Volného divadla jde hlavně o emotivní zážitek z fyzického než o prožitek z nějakého lidského příběhu. A já dodávám, že ani to nemusí být málo.

Jaroslav Kodeš

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ ZAKLÍNAČ

Eliška Otoupalíková, Ema Drmolová, Nela Bulíčková, Julie Jemelková, Dominik Lanar, Kvido Lotrek, Marek Simerský

Jak se vám hrálo v Kojetíně?

Eliška: Na to, že to bylo nové prostředí, tak si myslím, že se nám tady hrálo skvěle a že jsme si tu rychle zvykli.

Ema: Jako na to, že my hrajeme vlastně v komorním divadle, které je malé, tak myslím, že to proběhlo v pořádku.

Kvido: Inscenace hlavně stojí na blízkém kontaktu s divá-

kem a na takové velké scény nejsme zvyklí. Tak jsme byli zvědaví, jak to bude fungovat.

Jaké pocity si myslíte, že jste v publiku vyvolali?

Ema: Já jsem viděla malého kluka, který se bál a schovával se tátovi do bundy, tak z toho jsem byla taková nesvá, že chudák kluk. Ale mám pocit, že jinak to lidi celkem bavilo a že se na to soustředili.

Nela: Místy to publikum pobavilo.

Ema: To nás překvapilo.

Eliška: Místy tam byly nějaké komediální prvky a zaznamenali jsme, že někteří lidi se tím baví a že to zafungovalo.

Máte nějaký svůj rituál před představením, abyste neměli trému?

Ema: To asi já nevím?

Kvido: My nemáme trému. (smích)

Julie: Tréma neexistuje. (smích)

Ema: Já nevím. Já si třeba říkám text.

Eliška: Pro mě je nejdůležitější pohoda a celkově se vyklidnit. A být víc v humoru než ve stresu z toho, jak to dopadne.

Ema: Takže když čekáte na náš výstup, tak my si třeba vzadu tancujeme.

Julie: Ale základem je kafe. Před výstupem vždycky musí být kafe.

Dominik: Nevím, jestli se to dá považovat za rituál, ale já si vždycky před výstupem radši prokřupu prsty. (smích)

Kvido: Já mám rituál, ale rozhodně si nedávám kafe, protože když mám v sobě kofein, tak hraju hrozně. (smích)

DÍVKA ČÍSLA

*Čtu Divadelního
Kojecáka, abych věděl, co zase dělala
moje manželka.*

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ ZAKLÍNAČ

David Vrba

Znal jste příběh Zaklínače už před zhlédnutím dnešního představení?

Ano, příběh Zaklínače jsem znal z knížek a viděl jsem i seriál od Netflixu.

Dokázal byste to srovnat?

Moc rád to srovnám. Divadelní představení se soustředilo na jeden příběh z několika příběhů,

co jsou v knížce. Bylo to hodně zajímavě zpracované. V seriálu to bylo více akční, bylo to jen na jednu epizodu, ale mně se to představení líbilo. Bylo to zajímavé. Určitě bych to doporučil, ale za mě je seriál lepší.

Jak byste popsal divadelní představení Zaklínač ve třech větách?

Úplně bomba. Myslím si, že herci podali super výkony. Zvláštní zpracování.

(I přesto, že 2 odpovědi ze 3 nejsou věty, bych Davidovi chtěla opravdu poděkovat za poskytnutí rozhovoru. Rozdíl mezi slovním spojením a větou ho samozřejmě osobně doučím.)

Tereza Žáková

Znala jste příběh Zaklínače už před zhlédnutím dnešního představení? Viděla jste seriál?

Viděla jsem seriál, ale viděla jsem jenom první sérii. Takže jsem měla určitou představu o tom, jak se ta dějová linie line, ale neviděla jsem to celé.

A srovnala byste divadlo se

seriálem? Srovnám a myslím si, že kdybych neviděla alespoň tu první sérii seriálu, tak bych byla trošičku zmatená, protože bych se nechytala.

Jak byste popsal divadelní představení Zaklínač ve třech větách?

Hodně zvukových efektů a hodně efektů obecně. Přišlo mi, že tam nebylo moc dialogů ani monologů, že tam kolikrát byla tma. To jsme si pak mohli domyslet, ale to bylo asi součástí fantasy atmosféry, takže tak bych to asi uzavřela.

(Tady už dochází ke zlepšení – už jen 1 ze 3 odpovědí není věta! Terezce taky samozřejmě děkujeme a dáváme možnost připojit se na doučování s Davidem.)

Aleš Vašík

Znal jste příběh Zaklínače už před zhlédnutím dnešního představení? Lehce.

A viděl jste seriál? Lehce.

A srovnáte divadlo se seriálem? Ne. Díval jsem se na to jako na něco nového – jako na věc, od které můžu něco nového očekávat. Nesrovnával jsem to vůbec. Díval jsem

se na to, co z toho udělají, protože srovnat film nebo knížku s divadlem tak úplně nejde. Proto jsem se na to díval s odstupem. Jen jsem čekal, co udělají.

A dokázal byste popsat divadelní představení Zaklínač ve třech větách?

Mladé, alternativní, ...

Ve větách...:

Jo, dát to do věty. Přemýšlím... To divadlo pro obecenstvo je mezigeneračně jinde. Zapadá to spíše do alternativní taneční hudební scény mladého divadla pro specifického diváka, kterému se to bude líbit a půjde na to. Pokud to srovnám s klasickým divadlem, tak tam není velká spojitost.

Jakub Štrba

Znal jste příběh Zaklínače už před zhlédnutím dnešního představení?

Ne, neznám jeho příběh. Znal jsem nějak velmi hrubě původ a rozsah a to, jaká jiná média už zpracovávala tu předlohu, ale nijak zvlášť neznám Zaklínače.

Takže jsi nečetl knihu ani neviděl seriál?

Vůbec ne, znám to jen tak z povídání, protože je to rozšířený fenomén.

A jaký jste měl z divadla dojem?

Super, velmi sexuální, velmi expresivní, velmi útočící na divákův komfort, ale super.

Jak byste popsal divadelní představení Zaklínač alespoň ve třech větách?

Bylo to obrazově a pohybově založené. Vybrali si náročnou předlohu na zpracování během 50 minut. A bezpochybně intenzivní režijně-jevištní invence – v tomhle směru to bylo parádní. Fakt jsem oceňoval, kolik energie do toho bylo vloženo z hereckého hlediska.

Je něco, co byste chtěl hercům vzkázat?

Začněte dělat autorský divadlo a vykašlete se na náročný předlohy. Je vidět, že v tom je spousta energie, a mám pocit, že máte určitě mnoho co říct, aniž byste se snažili uchopit náročnost několikadílné ságy nebo jiné dramatické předlohy.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Česká maminka

Soubor: Divadelní soubor Karla Högera Strání

Autor: Richard Branald

Režie: Roman Tomáš

Česká maminka. Možná by to mohla být slušná inscenace. Možná

DS Karla Högera Strání je soubor s velkou ochotnickou tradicí. A mají dokonce poměrně rozsáhlý archív ochotnických textů. Na přehlídky amatérského divadla od roku 2011 nevyrážejí, současné složení souboru je tedy v zásadě jaksi neposkvěšené konfrontací se současným amatérským divadlem. Působí, že jsou v prostoru na pomezí české a slovenské hranice jaksi opuštění, pravda, je zde tradice režiséra Bruštíka, který do repertoáru přinášel operetní a lidové tituly a jemuž laskavá naivita a až muzeální způsob ochotnění byly patrně blízké, ale zdá se, že se soubor chce přece jen odvážně nadechnout někam jinam, dává nesměle šanci mladým (i na postu režisérském) a mnoho mladých má i v souboru. Koneckonců, má i nově opravený kulturní dům, který je k souboru ovšem nevlídný svou akustikou a nutí je ku škodě inscenací používat porty i v kouscích činoherních. Po veselohře Česká maminka Rudolfa Branalda sáhli proto, že v tom textu je při vši jeho naivitě téma veskrze aktuální, snad věčně aktuální, děti nevází si rodičů a jejich dobroty zneužívají. Svět se proměnil a hra takřka sto let stará bezesporu v mnoha aspektech zešedivěla. A to i ve vnímání vztahů rodičů a dětí na vesnici, v pohledu na soužití muže a ženy, na projevování lidské svobody. Ale možná s ní ještě lze pracovat.

Branald situoval hru do jižních Čech do vísky dojezdem nedaleko Prahy. Pietně chovají se inscenátoři k textu a jižní Čechy zachovávají. Půdorys scény podle návrhu v textu obsaženém je také takřka věrný. Jazyk zachovávají s koncovkami anachronickými, kulisy podtrhují onen muzeální přístup. Výběrem swingové a vážné symfonické hudby a částečně i stylem herectví pokouší se napodobit herectví prvorepublikové.

Oživit archivy zaprášenou Českou maminku se bohužel příliš nepodařilo, zůstala archaicky strnulá, sentimentálně pomalá, málo komediální, málo živá. Možná: kdyby za situacemi hledal soubor ještě mnohem více živé lidi z masa

a kostí, kdyby herci společně s režisérem hledali konkrétní jednání postav a důsledněji rozevírali nůžky jejich rozdílnosti – rozmazleného fracka, pracovitě schovanky Růženky, aktivní dřičky matky, která na statku dře od nevidím do nevidím, ale i dalších postav, možná důslednější kdyby byla hra s typy bručounů, milovníků, vesnických nevychovaných frajírků a rozmazlených dcerušek, možná konkrétnost prostředí venkova s jeho osobitým rytmem by pomohla, možná kdyby soubor důsledněji pracoval se svižným tempem veselohry a nedorozuměními v lásce, k nimž v komedii dochází, možná kdyby se nepoddával tolik morálnímu poselství hry a jistému druhu sentimentu v ní obsažené, možná... Branaldova hra rozhodně nepatří mezi klenoty české veselohry, nicméně život i humor v ní při vši naivitě jistý bezesporu je.

Nejvýrazněji diváci reagovali na postavu řeznického synka Jaromíra Másla Miloslava Záleského. Ano, jeho postava se jeví jako nejděčnější, ale podařilo se mu dát jí punc jasně vykresleného typu i veseloherní nadsázky. Možná ukazuje cestu, kterou se mají vydat i jeho kolegové v přístupu k figurám komedie.

Ačkoliv ve Strání existují dlouho dobu, zdá se mi stejně: podle sympatie a otevřenosti souboru, že stojí na novém začátku, s novou mladou silou v souboru, že se nyní možná začnou poohlížet jinam, odvážněji, se snahou objevovat možnosti divadla. Možná...

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ ČESKÁ MAMINKA

Roman Tomáš (režisér a herec) a Miloslav Záleský (herec)

Jak dlouho jste zkoušeli odehrané představení?

Roman: Já myslím, že tuto hru jsme zkoušeli více jak rok, protože tam byly trošku zdravotní problémy, takže jsme to pořád odsouvali a trvalo to trochu déle, než jsme chtěli. Původně jsme to měli hrát vloni na Velikonoce, ale hrajeme to až letos.

A jak vám to šlo?

Miloslav: Já si myslím, že zkoušení šlo dobře. Sešla se dobrá parta, takže si myslím, že je to úžasné.

Kdy jste si uvědomili, že chcete hrát divadlo?

Roman: Tak to je velmi dobrá otázka. Já jsem si spíš uvědomil, že od mládí jsem chtěl zpívat jenom jako superstar, ale co se týče divadla jako herectví, tak to bylo asi v 8. nebo 9. třídě. Byla to tehdy taková příležitost, že můj taťka se znal tady s Milošem a já jsem tátovi řekl, aby se ho zeptal, jestli by v divadle pro mě nebyla nějaká malá role. No a on mi hned dal trochu větší roli a já jsem byl spokojený, takže díky němu jsem se k hraní v divadle dostal.

Miloslav: Já jsem se k tomu dostal tak, že kolegyně z práce potřebovala výpomoc. Řekla mi, že to bude jenom něco jako štěk, ale když mi dali scénář a do strany 17 jsem tam nebyl a od strany 17 do 72 jsem tam byl, tak jsem říkal, že to zkrátka nejde, protože já to nezvládnou. Ale zvládl. Takže díky starým kolegům.

Čím jste chtěli být jako malí?

Roman: Tak já už jsem to řekl před chvílí. Já jsem vždycky chtěl být buď superstárovou hvězdou nebo vyloženě herec. No, dostal jsem se akorát k ochotnickému divadlu, ale aspoň něco.

Miloslav: Já jsem chtěl být od malička sklářem, což se mi splnilo. Už prý od tří let jsem říkal, že budu sklářem, aniž by u nás někdo byl od skla. A pak mi kdysi řekla nějaká kartářka, že by pro mě bylo dobré divadlo. Já jsem jí řekl, že to vůbec není možné, protože já, když před někým čtu, tak koktám a bojím se a mám zkrátka z projevu před publikem strach. A potom jsem si asi po deseti letech, kdy jsem hrál, na tohle vzpomněl, že mi to kdysi dávno říkala.

Jakou postavu jste dnes hráli a co na ní máte nejraději?

Roman: Já jsem hrál roli takého, dá se říct, amerického pilota, který se jmenuje Pavel Rovenský, a to je taková hodně milá postava, která se v každém snaží probudit to dobré. Dá se říct, že on není vůči nikomu zapšklý, ani není s nikým

v rozepři. I když v této hře byly i části, kdy musel nastoupit trochu důraznější projev, aby ho někdo poslouchal. A já na něm mám právě rád to, že on je celou dobu ten mírumilovný typ, který je strašně vděčný za to, jak se k němu Maminka chovala a že vůbec měl dvě maminky, které se o něj staraly. A právě na něm miluju to, že u něj není potřeba zbytečně mluvit sprostě nebo se chovat násilně, aby přiměl druhé ke změně.

Miloslav: Já tam hraju Jaromíra Másla, což je řezník po tatínkovi, povoláním básník a je to taková komická postava. Mě komické postavy baví. Dokážu, nebo spíš ony dokáží pohltit mě a potom je to fajn.

Jaké je vaše oblíbené divadelní představení, které jste pozorovali v roli diváka?

Roman: Když to vezmu z dětství, tak to byly Dalskabáty aneb Zapomenutý čert. Tady Miloš hrál zrovna Trepifajxla a to jsem si náramně užil, to byla moje srdcovka. A teď, když jsem starší, tak pro mě jsou nejlepší Úplně dva nazí muži. To jsem si neskutečně užil.

Miloslav: Já, co si tak vzpomínám, tak Úplně dva nazí muži byli fajn. A ještě, co si pamatuji z mládí, tak to byl Strakonický dudák, to byla taková správná sranda. Bylo to ale klasicky pojaté, nic moderního.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ ČESKÁ MAMINKA

Marie Davidíková

Která postava se vám nejvíce líbila?

Asi nejspíš ta maminka.

Kdybyste měla možnost hrát v divadle, využila byste toho?

Ano, jsem pro kdejakou legraci.

Jaký dojem ve vás představení vyvolalo?

Takový, jak to opravdu ve skutečnosti je, že mladí se dneska trochu chovají jinak, že už v sobě nemají takovou pokoru, jako měli dřív. Ale dopadlo to dobře, takže mě to i trochu dojalo, že se tedy napravili. I když, přeneseno na dnešní dobu, nevím, moc tomu nevěřím.

Marie Medunová

Která postava se ti nejvíce líbila?

Mně se nejvíce líbila postava pana Másla, přišel mi takový nejtípnější a autentický.

Kdybys měla možnost hrát v divadle, využila bys toho?

V divadle hraji a je to fajn.

Jaký dojem v tobě představení vyvolalo?

Vyvolalo to ve mně dojem starého filmu pro pamětníky a nevím, jestli mi to úplně sedlo, ale bylo to milé.

Pavína Rosslerová

Která postava se vám nejvíce líbila?

Nejvíce se mi líbila Helenka.

Kdybyste měla možnost hrát v divadle, využila byste toho?

Ano, již jsem i hrála. Využila bych toho.

Jaký dojem ve vás představení vyvolalo?

Bylo to takové milé, venkovské, mně se to líbilo.

KARLOVARSKÁ HANAČKA

NOVÉ REDAKTORKY DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Ela Nosková

Ela má 15 let a studuje na gymnáziu v Kojetíně. Ve volném čase hraje v divadelním souboru Mimoni. Chtěla by procestovat celý svět a podívat se na kulturu jiných Zemí. Její zájmy jsou hlavně poslouchání hudby a sledování filmů a seriálů. Také ráda jezdí na koncerty svých oblíbených zpěváků.

Saša Klabačková

Saši je 15 let a chodí na gymnázium v Kojetíně. Ráda maluje, čte, spí a sleduje filmy a její oblíbený seriál Gilmore Girls. Do divadla moc nechodí, ale když se naskytne příležitost komediální hry tak ji Saša ráda využije. Její nejoblíbenějším místem kde byla několikrát je Vídeň.

VÝSLEDKY DIVADELNÍHO KOJETÍNA 2025

Nominace na Divadelní Piknik Most 2025 – Olga Divadelního souboru Dialog Brno

Doporučení na Divadelní Piknik Most 2025 – Velký vandr Divadla Václav Václavov

Cena Divadelního Koječáka - DS Dialog Brno za inscenaci Olga

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- Vlastimilu Peškovi za předlohu inscenace Převýborná historie o benátském kupci Ořechovského divadla
- Kateřině Chmelové za roli Porcie v Převýborné historii o benátském kupci Ořechovského divadla
- Vendule Kubešové za roli Nerissy v Převýborné historii o benátském kupci Ořechovského divadla
- Karlu Hegnerovi za role Oповědníka, kupce Antonia a hraběte Steinera v Převýborné historii o benátském kupci Ořechovského divadla
- Michalu Schmalzovi za hudbu k inscenaci Co s námi teď bude? Spurníkova OS Sokola Litovel
- Martinu Dominiku Polínkovi za režii inscenace Strašidlo cantervillské Malé scény ZUŠ Zlín
- Jakubu Špaňhelovi za roli Sira Simona de Canterville v představení Strašidlo cantervillské Malé scény ZUŠ Zlín
- Ivě Kevešové Stáncové za roli Karolíny v inscenaci Co s námi teď bude? Spurníkova OS Sokola Litovel
- Pavlu Soldánovi za roli Vidíma v inscenaci Co s námi teď bude? Spurníkova OS Sokola Litovel
- Veronice Pospíšilové za roli Alžběty alias Cigaret Eny v inscenaci Velký vandr Divadla Václav Václavov
- Divadlu Václav Václavov za volbu regionálního tématu v inscenaci Velký vandr
- Volnému divadlu Zlín za jevištní koncept inscenace Za klínač

- Miloslavu Záleskému za roli Jaromíra Másla v inscenaci Česká maminka DS Karla Högera Strání
- Ladislavu Vrchovskému za pokus o vhléd do dějin teroru v inscenaci Houbová polévka Naděždy K. Krupské Staré arény Ostrava
- Jitce Borovičkové za roli Krupské v inscenaci Houbová polévka Naděždy K. Krupské Staré arény Ostrava

CENY:

- Sáře Kaniokové za roli Gigi v představení Sbohem, zůstávám! DS Osvětové besedy Velká Bystřice
- Josefu Königovi a Vladimíře Mandřákové za výtvarné řešení inscenace Velký vandr Divadla Václav Václavov
- Martinu Juránkovi za roli Jana Welzla v inscenaci Velký vandr Divadla Václav Václavov
- Miroslavu Janíkovi za režii inscenace Olga DS Dialog Brno
- Michaele Bystré Radvanové za herecký výkon v inscenaci Olga DS Dialog Brno
- Zdeňce Štreitové Tiché za herecký výkon v inscenaci Olga DS Dialog Brno
- Ivaně Hlaváčové za herecký výkon v inscenaci Olga DS Dialog Brno
- Divadelnímu spolku Dialog Brno za inscenaci Olga

BLAHOPŘEJEME!!!

POZOR!
POSLEDNÍ RECENZE A ROZHOVORY
VYJDOU V 5. ČÍSLE

Redakční rada: Hana Hášová Korábová, Vladimír Fekar, Petra Richter Kohutová, Jaroslav Kodeš, Hana Svačinová, Milan Zahradník, Lenka Kusáková, Pavla Košťálková, Šimon Havrlant, Michaela Hošťálková, Adam Juračka, Tadeáš Zachrla, Quang Tu Le, Ela Nosková, Saša Klabačková

Foto: Jana Večeřová, redakce

Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača

tisk: MěKS Kojetín, 2025, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

#DIVADELNI.KOJECAK

